

SPdgŠ a SZŠ sv. Anežky České

Naši studenti pomáhají, pedagogové také ...

Zpráva o pomoci studentů zdravotnického oboru (učební obor Ošetřovatel, 3. ročník) a sociálního oboru (maturitní obor Sociální činnost, 4. ročník) a jedné studentky oboru pedagogického (Předškolní a mimoškolní pedagogika)

Dobrovolnickou práci provádím v naší obci od 16. 3. 2020. Setkávám se především s nejvíce ohroženou skupinou, tedy se seniory naší vesnice a ostatními občany, kteří mají zájem o ochranu svého zdraví v současné situaci. Úkoly mi zadává pan starosta a jejich podrobnější plnění mi sdělují pracovníci obce. Moje činnost spočívá v rozvozu dezinfekce, roušek, přípravě informačních letáků a jejich distribuci v obci, přípravě balíčků s ochrannými pomůckami pro seniory, nakupování léků a potravin. Práce je nepravdělná, ale časově náročná. Za tuto činnost si nic neberu, nedělám to totiž pro peníze, ale pro dobrou věc. Práce je pro mě obohacující a přínosná a je velmi těžké popsat pocity, které ve mně vyvolává. Člověk si v takové situaci uvědomí jak je bezradný, jak velkou cenu má lidské zdraví a jak je velmi důležitá vzájemná pomoc a solidarita lidí.

Ráda bych, aby se mé jméno nezveřejňovalo celé, tuto práci nedělám pro popularitu, a proto bych ráda zůstala v pozadí. Uvědomuji si a jsem o tom přesvědčena, že má pomoc, byť malá, je důležitá, ale nevyrovná se pomocí lidí v první linii. Děkuji.

Lucie, obor PMP 3

Dobry večer, nabídl jsem dobrovolnickou pomoc starostovi naší obce, zatím však nebylo potřeba. Se sestrou (8. třída ZŠ) jsme šli roušky pro obec Velké Hoštice, pro organizaci Sirius (ve které mám praxi) a pro všechny, kteří roušky potřebovali. Celkem jsme jich našli něco kolem 800 ks. Je mi líto, že jsem nemohl pokračovat ve své praxi, byla to zajímavá zkušenost. Přeji Vám hlavně zdraví.

P.S.: s uvedením celého jména a příjmení souhlasím

Lukáš Ryppl, SČ 4

Mé pracovní kroky vedly do jednoho skvělého Domova pro seniory v Brně - venkov. Rozhodla jsem se být nápo-

mocná a ochotná a pomoci lidem, které společnost tak často přehlídá a opomíjí. Starám se o seniory 65+, kteří potřebují pomoc. Například: pomoc při zvládnutí běžných úkonů péče o vlastní osobu, pomoc při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu. Být společníkem pro seniora – zejména v téhle době (tzn. procházka po zahradě, komunikace, hraní her aj.), umožnit jim „skype hovor“ s rodinou.

Práce pečovatelské je náročná, dvanactihodinové služby, zejména pokud člověk dělá svoji práci 100% a dává tam svoji energii a kus sám sebe, ale na druhou stranu je to úžasný pocit vidět spokojené a voňavé seniory. V mnoha ohledech je pro mě tahle práce obohacující, nejen co všechno dokáží udělat, dokonce i z toho úhlu pohledu co jsem si dokázala zapamatovat ve škole, abych to mohla aplikovat v praxi. Myslím si, že na téhle práci je vidět, kdo svoji práci dělá srdcem a kdo ne. Jsem nesmírně vděčná za možnost využít čas smysluplně pro pomoc lidem, kteří to v momentální době obzvlášť potřebují.

Povzbuzuje mě jeden verš z Bible - Matouš 5,14-16 "Vy jste světlo světa (...) a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích." Tento citát je stavební kámen - často slyším: „Ta naše mládež nemá dané priority, kdo ví, co z nich vyroste...“ Přitom ta dnešní mládež je světlo v téhle době pandemie, kdy se snažíme být nápomocní zdravotnickým i sociálním zařízením. A tak i v téhle nelehké době se snažíme do těchto míst přinášet naději, úsměv, pohazení a světlo.

Přeji hezký den. Beata, SČ 4

Dobry den, pracovala jsem v Oderské nemocnici, kde jsem pomáhala zdravotním sestřím starat se o nemocné, staré lidi. Na tuhle práci jsem již zvyklá z praxe. Bohužel jsem v nemocnici nebyla dlouho, protože jsem byla chvíli nemocná a teď musím pomáhat své babičce, která je po pádu a potřebuje péči. Jsem ráda, že jsem mohla aspoň chvíli pomoci a doufám, že brzo bude vše, jak má být.

Nikola, O3

Já osobně jsem pomáhala seniorům s nákupy. Myslím si, že v této nelehké situaci pomoc potřebují. Je to pěkný pocit, když můžete pomoci někomu,

kdo to potřebuje a ještě lepší je vidět, jak je ten člověk za to vděčný. Pomáhám také v nemocnici, kde to potřebují z důvodu nedostatku personálu. Moc mě baví pomáhat nemocným lidem, kteří potřebují každodenní péči. Moc mě baví to, jak v očích pacientů vidíte vděk, aniž by museli něco říkat. V této situaci to beru jako mé poslání. Je to práce, kterou miluji.

Veronika, O3

V době karantény chodím vypomáhat do bilovecké nemocnice. Pomáhám se vším, co je potřeba. Jsem ráda za nové zkušenosti, přátele a znalosti. Tato práce mě naplňuje a snažím se jí dělat dobře a s láskou. Děkuji za každou novou zkušenost. Silně věřím a doufám, že vše bude brzy v pořádku. Držme při sobě, v době dobré i zlé.

Nela, O3

Od 23. 3. 2020 do 3. 4. 2020 jsem pracovala v Městské nemocnici v Odrách na oddělení LDN 1. Pracovala jsem od 6.00 do 13.30 hod. Směna to byla náročná, ale také příjemná, kdy jsem se naučila spoustu nových věcí. Ošetřovala jsem dlouhodobě nemocné pacienty s různými onemocněními, ale i pacienty po operacích. Pomáhala jsem s hygienou pacientů, s podáváním stravy, doprovod na vyšetření a hlavně si povídala s pacienty. Také jsem doma s pomocí mojí maminky šila roušky, které putovaly do nemocnice v Odrách, pro mou rodinu, blízké a kamarády. Nyní jsem doma a starám se o svou nemocnou babičku. Pomáhám jí s nákupy a v domácnosti. Jsem ráda, že jsem byla pomoci v nemocnici a můžu jakkoliv pomoci rodině. Myslím si, že v této době bychom si měli pomáhat všichni navzájem.

Martina, O3

V době nouze se starám o své dva mladší sourozence (3, 10 let), starám se o ně od pondělí do pátku, protože rodiče musí chodit do práce a neměl by se o ně kdo postarat. Pomáhám sestře s úkoly do školy, protože by to sama nezvládla. Je to náročné dělat "náhradní mámu". Krom toho se dále starám o své prarodiče (nákup, úklid, zábava). Dále chodím nakupovat seniorům od nás z paneláku. Jsem ráda, že alespoň takto mohu pomoci lidem a rodině, když je potřeba.

Natálie, O3

Tato situace je velmi náročná zvláště pro seniory a zdravotnický personál. Rozhodla jsem se, že jim tedy pomůžu. Maminka mě naučila šít na šicím stroji a já se pustila do šití roušek. Za 14 dní jsem ušila přes 80 roušek a poslala jsem je tam, kde byly potřeba. Doufám, že jim dobře slouží a také dlouho vydrží. V této náročné situaci si musíme pomáhat.

Veronika, O3

Dobry večer paní ředitelko, předem se omlouvám, že Vám piši takto pozdě. Náplň mého dne spočívá v péči o babičku a dědu, kteří mají přes osmdesát let a nastalá situace je pro ně velmi stresující. Kontakt na mě má Charita Odry, které jsem k dispozici. V pondělí nastupuji do nemocnice Odry na výpomoc. Jsem moc ráda, že i v tak složitém období mohu být užitečná.

S pozdravem Simona, O3

Moje zkušenost z hospice

Na začátku jsem se hospice bála. Myslela jsem, že se tady budu setkávat převážně se smrtí, loučením a smutkem. A upřímně - vidět smutné reakce, pláč a prosby o návrat rodin zemřelého bylo pro mě ze začátku asi to nejtěžší.

Postupem času jsem ale přišla na to, že to je úplně o něčem jiném. Každý člověk, kterého jsem měla tu čest tam poznat, měl svůj jedinečný příběh, o který se rád podělil.

Od šesti hodin ráno do šesti hodin večer se jim snažím být k dispozici. Spolu s úžasným personálem jim pomůžeme se základní hygienou a s denními potřebami. Například se najíst, napít a převléct se. Mimo tyto věci ale také můžete komukoliv uvařit kafe, sednout si s nimi do zahrady a jen naslouchat.

Všechno to, co do té práce dáte, se vám vrátí. Ať už ve vděčném pohledu, stisku ruky, v slzách dojetí nebo smutku. Plno lidí zde leží bez návštěvy rodi-

ny samo, o to větší je jejich vděčnost.

Hospic se ve finále stal mým symbolem naděje. Hlavně v této složité situaci. Uvědomila jsem si, že na tomto místě je možná někdy více lidskosti než v celém světě. Že mladší lidé mají v úctě staré lidi, i když jsou ve stavu, že vám připomínají miminko.

A přesně tohle je ten nejdůležitější bod. Na začátku života a na jeho konci jsme odkázáni na pomoc ostatních lidí. Proto se snažme být celý svůj život lidští.

Když nám zavřeli školu, hned jsem kontaktovala hospic, pomáhala jsem tady i minulé léto. Protože nejdůležitější není jen zůstat doma, ale neztratit víru. A tu neztratíte, když se jí sami snažíte rozdávat. A přes celou tuto složitou karanténu si těch dvanáct hodin v roušce, v budově, kde tolik lidí - nejen starých, ale i mladých vážně nemocných - opustilo náš svět, užívám. Protože mi plno z nich ukázalo, že pomoc, kde riskujete zdravím, se vyplatí stejně, jako jejich statečnost v jejich posledních dnech. Ale jako student tam nejsem denně, mám prostor na odpočinek a splnění si úkolů :D

Proto má každý zdravotník můj obrovský obdiv. A myslím, že nakonec je nejlepší se inspirovat právě lidmi, o které se staráme. "Budme stateční až do konce".

Adéla, SČ4

Chodím pomáhat do Oderské nemocnice jako dobrovolnice.

Nahlásila jsem se, že bych ráda chodila pomáhat do nemocnice a pak už jsem jen čekala na telefonát paní vrchní.

Chodím na oddělení LDN a Interny do 4. patra a starám se tam jak o ležící pacienty na LDN, tak i o interní pacienty.

Ráno pomáhám s ranními hygienami a potom s krmením nesoběstačných,

rozvážení obědů, příjem, překlad a propuštění pacientů a doprovod na vyšetření, Převlékání postelí, dezinfekce atd...

Práce ošetřovatelky je náročná jak na psychiku, tak i na fyzickou stránku.

Psychická stránka je náročná v tom, jaké tam někdy vidím pacienty, s jakým zraněním tam přijdou, s tím, jak je vidím ležet na té posteli a jak trpí a někdy i křičí bolestí a já nevím, jak jim pomoci nebo ulevit od bolesti.

Fyzická stránka je také dost zatížena, jelikož každý pacient má jinou hmotnost a jiné omezení např. pohybu.

Nejvíce trpí záda, ale snažím se dělat všechno, abych se zbytečně nestrhala.

Dělá mi radost, když vidím spokojené lidi a vím, že jsem jim pomohla a teď se cítí pohodlně a hlavně spokojeně.

Vždy, když odcházím ze směny, jsem ráda, že jsem v ten den pomohla spoustě lidí, nejen zaměstnancům nemocnice, ale také pacientům.

Proto mě to baví a dělám to ráda.

Radka, O3

Pracuji na Střední pedagogické škole a Střední zdravotnické škole sv. Anežky České v Odrách jako odborný pedagog pro obor Praktická sestra, ale zároveň mám stále smlouvu s nemocnicí v Novém Jičíně, kde pracuji na Hemodialyzační jednotce. V čase, kdy začala doba „koronavirová“, jsem jako sestra vnímala, že je potřeba pomoci těm, kteří to nejvíce potřebují, a to jsou pacienti. Každý z nás vnímal obavy, nejistotu. Nikdo nevěděl, co se bude dít, jak se máme chovat. Ze začátku jsme měli nedostatek ochranných pomůcek, takže jsme se spojili (studenti, pedagogové, známí) a začali jsme šít roušky potřebným, které jsem následně dovezla do nemocnice a rozdala našim pacientům. Ze strany zdravotníků jsme cítili, že musíme pacientům vše vysvětlovat, uklidňovat, ale také, že se musí dodržovat nové příkazy, nařízení, pravidla... Musím říct, že všichni jsme se velmi brzy přizpůsobili a vše klapalo jak má

Jana Valná

Protože jsem nejen učitelka, ale i všeobecná sestra, plán na nouzový stav byl jasný. Vrátila jsem se do nemocnice a vzala směny, které bylo potřeba obsadit. Pocity byly všelijaké, atmosféra zvláštní. Každopádně tento krok nebyl nijak hrdinský, ale prostě samozřejmý. Je třeba si pomáhat a jako pedagogové bychom měli jít příkladem svým žákům.

Jana Hřívová

